

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Kedd

101. szám.

Pest, julius 11. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Előfizethetni csak a kiadónál országuton Kunewalder házában; vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre Budapesten házhozhordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnyegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr.

Egy hónapos elő fizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. peng. p. fizetjük.

Pest julius 11.

Egy perczel az előtt, hogy e sorok leírásához fognánk a legnagyobb szerű pillanatnak voltunk szemtanúi.

A magyar nemzet egész tömegben, s egy hangulag szólott.

Elménkbe a legrégebb idők emlékei torulnak.

Olly magasztos lelkesedést láttunk, melyhez hasonló történeteinkben páratlan.

Azon idők jutottak eszünkbe midőn az ősi korban a régi magyarok elhatározták, hogy új hont keressenek és elfoglalták Európának ezen szép vidékét.

E percztől fogva Magyarország belépett ismét a független nemzetek sorába és magának a történetírók könyveiben külön és saját rovatot követel.

És a mi eddig történt, csak bevezetésül fog szolgálni ezen események dicső soraihoz, melyeknek okszerűen el kell következniök.

Ma reggel 10 órakor a képviselők háza ulést tartott.

Tíz óra után néhány perczel Kossuth Lajos pénzügyminister harsogó éljenzés között a szószékre lépett és lényegileg ekképen nyilatkozott:

Uraim. A pillanat, mellyben önökhöz szólok irtóztatós nagyszerűségben tűnik fel előtttem.

Am legyenek önök közül kik a kormányról különbféleken gondolkoznak, én most olly tárgyat hozok fel, mellyre nézve vélemény különbség nem létezhetik.

És midőn véleménykülönség nem létezhe-

tik, a az érzés közös, csak az lehet hátra, hogy válasszuk meg az eszközöket mellyek e czél elérésére szükségesek.

A haza veszélyben van. E szót a kormány már kimondta. E pillanatban le fog hullni a homály, s mindenki előtt tiszta világosságban lesz, mindenki megtudandja honnan jő hazára e veszély.

A kormány midőn ana nagy szót: a haza veszélyben van, kimondta: a felhívás a nemzetben viszhangra talált.

Itt az idő, mellyben azt hiszem, hogy kötelességem hozza magával a haza állapotáról felvilágosítást adni.

Amint a mult országgyűlés széteszolt, s a ministerium fellépett, a pénztárakat mind üresen találta. Lehelten volt nem látni az irtóztatós elhagyatottságot, mellyben a közigazgatás minden ágai szenvedtek.

Szóló bátran meri mondani: hogy midőn arról volt szó, hogy a népnök, nem engedmény, hanem igazság szolgáltatassék, s azok közzé tartozott, kik a küzdésben az első sorban állottak.

És mégis, midőn az országgyűlés először igazságos a nép ügyében, akkor történt, hogy határozataira sok helyen pártütés és rendellenesség lőnek a felelet.

A kormány hivataloskodása első napjaiban már több helyekről vett értesítést, hogy az országban panszláv irányban bujtoztatások történnek; és, hogy már a nap is kitűzve van, mellyben a magyarság elleni pártütés tettelesen kitörjön.

Fájdalommal kell kimondani, hogy még a magyar faj között is fordultak elő jelenetek, mellyek a lelket szomorúsággal töltik el, minthogy e nép a váratlanul jött nyercemény, a jog és vagyon mezején őket készületlenül találta, s a nép a szabadság eszméjében az első perczen magát tájékozní sem tudta.

Horvátországban ez idő alatt nyílt pártütés van. Sok összevágó, s elkülönözött körülmények okozzák a horvát pártütést, de azért az az egy bizonyos, hogy ha e pártütés akármelly értelemben győzelmet vivna ki, végeredménye az austriai dinastiának bukása volna.

A horvátok azon perczet, midőn a magyar országgyűlés minden embert jogban egyenlővé tett; arra használják, hogy tőlünk elváljanak.

Ezt a horvátok teszik, kik velünk mindig egyenlő jogban részesültek, sőt nagy kárára a közös hazának sok részben némi előnyökkel ruháztattak fel.

Az utolsó időkben ezen előnyökhöz még egyet adtunk. Ezt a kormány tette s azért a felelősséget magára vállalja. A kormány túlment a törvényen s megengedte, hogy a horvátok a ministeriummal horvát eredetű s magyar mellékelt fordításban

levelezzenek, a ministerium pedig feleljen nekik eredeti magyar nyelven s horvát fordításban.

A kormány szerencsésnek mondaná magát ha ezen engedménye sübert arathatott volna, de ez nem történt meg.

A ministerium a régi bukott kormánytól egy átkos veszélyt öröklött. S ez Jellasich a horvát bán. Ezen embert, a haldokló burocracia vetette ellensúlyzás gyanúját a másik oldalra; hogy ez által alkotmányos lételünk fentartása végett még tovább is küzdünk kelljen.

A ministerium a bán felszólította a törvények iránti engedelmségre. Hrabovszki péterváradí vár parancsnök felhatalmaztatott, hogy a határór vidékeken az új törvények jótékonyosságát mindenkire kiterjessze, szüntesse meg az urbéri jogokat, adjon szabad költözhetési jogot, szabadsága fel akadályaitól az elnyomatott kereskedést: sőt hogy a nép a főbb helyeken összegyűlvén válasszon magának egy egy képviselőt kik, aztán a ministerium elébe járulván, a határórvidékiak kívánságát terjesztenék elő.

A felelet nyílt erőszak és pártütés volt.

Az ország azonban láthatja hogy a ministerium a felkelésre okot nem adott, azt semmi tettevel nem provocálta.

A horvátok el akarnak szakadni. És a mi legcsudálatosb. Nem azért szakadnak el tőlünk, mert külön országot akarnak alapítani, hanem azért, hogy Ausztriához csatlakozzanak.

Ezen boldogtalankoknak nem kell a szabadság, nekik sok az, mit Magyarország ad, nekik a régi rendszerrel Austria kell csak!

Azonban ha valaki e mozgalmakról azt hinné, hogy ez nálok nem más mint vallásos hűség a fejedelem személyéhez, igen csalódnék.

A horvátok követelt hűsége csak affectált érzelem. Itt ezer különbnemű érdek és vélemény jő egybe. De bármilyenek a különböző értelemek mellyben a pártütés vezetetik az uralkodó és összesítő pont a reactió eszméje. — Horvátország a magyar Vendée.

A horvátok Europa elébe azzal állanak, hogy ők hívei a királynak. Hogy a miket ők tesznek, az kedves a fejedelmi háznak. A magyar kormány megkérte a királyt, hogy eziránt küldjön Horvátországba egy felvilágosító szózatot.

A király küldött, de a felelet az volt rá. Ezt nem a király mondja, ezt csak a felette zsarnokoskodó ministerium csikarta ki tőle.

A ministerium azt hitte, hogy bővebb felvilágosításul menjen valaki a dynastia tagjai közül Horvátországba.

E végre János főherczeg küldetett volna de ő, különösen, miután a német viszonyok őt Frankfurtba hívták, Horvátországba nem ment. Hanem majd ha onnan visszajő, akkor jár el a dologban (!)

Ez uttal onnan felülről az kívántatott, hogy azon esetben, ha a biharyi és magyarországi hadi készületeivel semmi esetre sem fog fölhagyni. (Nagygyezű éljenzés)

Es ez az első tárgy mire szóló a ház figyelmét felhívja.

A második a szerb mozgalom, Az ország beljében a szerb ajku népségek között lázadás rablás gyilkolás és gyújtogatások történnek. Ezek ellen a törvény szigorát vélte alkalmazandónak.

A királyi biztos a nagyra nevezkedett rabló csoporttal fegyver nyugvást kért.

Est ő saját feloldása mellett tette. Ezért ő a miniszteriumnak számolni fog. A fegyver nyugvást ideje jul. 4 lejárt, s azon hírről hogy az, újabb meghosszabbítatott, a miniszteriumnak tudomása nincs. Nem mondja hogy nem kötelezt, de nem hiszi hogy kötelezt.

Már most, hogy miad hadi tervek vannak csoport ellenében az a nyilvánosság elébe nem tartozik. Ne tegyünk úgy mint a török háboruban az osztrák kormány, kinek midőn parancsai a helyszínre érkeztek, a sereg többnyire már meg volt verve, csak akkor győztek, ha a vezér a parancsoknak nem engedelmesskedett.

Egy van itt mire sajnálatát fejezi ki a szóló. Sok helységek vannak mellyek a rablólktól megtámadtatva éldulattak.

De ne kívánja a nemzet, hogy összehuzzott seregeink az egyes falukat védelmezve szét oszlanak. Egy ilyen hadi terv mellett sokkal több egyes szerencsétlenség adná elő magát, s az ország magash szempontból véve az ügyet, s a fő otélt léveszené el.

Az ellenséges tábor ellenében nagy erőnk van. Azért ő a támadó harcot kerülik.

A magyar vidékeken magasztos volt a lelkesedés. Es szóló ki nem rég azt obajtolta, ha már egyszer volna egy olly pont mellyre nézve Magyarország egészen támagben, párt különbség nélkül egyesülne — ma e pontot feltalálta, mert a történelektől látta, hogy az ország megvédelmezése tekintetében minden magyar egyiránt érzett — (Harsogó éljen).

Harmadik mire a ház figyelmét felhívom: az orosz hadsereg mozdulata.

Tudjuk, hogy a Pruth partján erős orosz sereg van összehuzva.

A miniszterium az orosz követség útján felvilágosítást kért magának, mellyre a válasz az volt, hogy a sereg nem Törökország ellen van, azonban ha az aldunai tartományok nyugalma ugy kívánja a határon át fog kellni, mert erre az oroszoknak az adrianopoli béke értelmében joga van. Magyarországgal azonban az orosz barátságban akar élni és ellenünk csak akkor lép fel ha itt Oroszország békeje ellen intézett fegyverzési készületeket fog tapasztalni (!)

A sereg még nem lépett át a Pruton. De annyi igaz, hogy ott van, s onnan jöhet jobbra, balra!

Negyedik tárgy a Bosnyák országi hadsereg hol 40—50 ezerayi fegyveres nép van összegyűjtve, melly nem mondatik ugyan Magyarország ellen intézettnek, hanem azért elegendő okot ad aggodalmakra.

Az hogy ezen embereket mint keresztényeket

a Porta üldözi s azért csoportosulnak, nem igaz, csak ügy.

De lássuk viszonyukat Austria irányában (Halljuk, halljuk, a legelőnkebb figyelem.)

Az osztrák miniszteriumnak leirhatlanul fog, hogy Magyarországgal nem rendelkezhetik. De nem minden fájdalom igazságos is egyszersmind.

Ottan most arra munkálnak, hogy Magyarországtól a pénzügyi és hadi tárca visszavétesék. — A többi azután magától visszamenne, mert ha az osztrák egyik keze zsebünkben, másik fegyverünkön lenne, könnyen beszélne velünk.

Az osztrák miniszterium a napokban egy iratot küldött hozzánk, mellyben azt írja, hogy béküljünk meg a horvátokkal, különben ő a neutralitást felmondja.

Mi ugy feleltünk, mint a nemzet méltóságához illet — (Hosszas éljenzés.)

Még meg sem fordult a posta, s uj diplomai-cai jegyzék érkezett, mellyben felszólítottunk, hogy Zágrábba a katonaság számára pénzt küldjünk.

Mi a pénzküldeményt a pártítás kezdetétől fogva felfüggesztettük s határozatunknál megmaradtunk; az osztrák miniszterium azonban saját pénztárából költött oda 150,000 p. forintot.

Minket nagyszerű bosszankodás fogott el. Harag futott el, de kérem önöket, ne bosszankodjunk tovább, ezen méltatlankodó miniszterium többé nem létezik. Az aula őket szétkergette.

E viszonyok azok, mellyek meggondolása után a miniszterium kimondta, hogy a haza veszélyben van.

A miniszterium érkezésbe tette magát az angolokkal. Az ottani szabadelvű kormány örömmel vette alkotmányosságunk felvirágzását, de azért ne bizzunk bennök, ők minket csak addig pártolnak, míg érdekük ugy hozza magával. (Osendes mozgalom)

A francziák, ezeknek most magokkal van bajok, s legjobb esetben is tekintsük, hogy annyi symphatia daczára is e nép a lengyeleket sem tudta kisegíteni.

A francziák messze vannak.

Mi senkiben sem bízhatunk, hanem bizzunk magunkban.

Indítványt teszek. — Állitassék a haza védelmére egy 200,000 főből álló hadsereg, és pedig ugy, vagy ebből 40,000 rögtön, az első perczenben, a többi a mint a szükség kívánja.

E hadsereg illő előállítására ezen évben kerülni fog mintegy 42,000,000 ezüst forintba. — Szavazza meg a haza saját védelmére e két pontot.

Szólónak nincs kétsége abban, hogy ez meg fog szavaztatni, de ő sokat helyez a módban, melly szerént az megszavaztatik.

Azért e tárgyat a válaszfelirat előtt kívánja felvetetni leginkább azért, hogy a ház ezt ne feltételezze, attól, van e bizodalma a háznak a miniszterium eddigi politikája irányában vagy nincs.

Legyen első a haza megmentése . . .

Itt a jelenlevők egész serege. Miniszterek, követek, főrendi tagok, hirlaptudósítók, hölgyek és férfiak karzatai egy szível lélekkel éljenzni kezdenek.

A taps valóságos orkán alakban hangzik vissza a márvány falakról.

Nyolcz század óta e hon illy magasztos jelesetet nem látott:

Az elnök kimondá a határozatot, 200,000 ember állitatik elő a haza védelmére, 42,000,000 p. f. e hadsereg előállítására, mellyre nézve forrás lesz némi részben egyenes adó legtöbbnyire pedig egy országos kölcsön. —

A ház ezután nagy megindulás közti egy órára ülését felfüggeszté — és elfeledhetlen érzést hozozva keblünkben szét oszlottunk.

Kossuth Lajost barátai karon fogva vezetik le a szószeréről. Battyhány hozzá rohant melegen kezelt fogott vele —

Ugy látszott hogy szólót a hosszas beszéd igen elfárasztotta s hogy barátainak segéd kezeire a szó értelmében is szüksége volt . . .

Az éljenzést folyvást tartott míg Kossuth kocsira ülve az épületből eltávozott —

Jul. 11.

Tegnap délután a nemzet képviselői ülést tartottak.

Ez ülés nem volt illő egy nagy nemzet képviselőihez.

A törvényhozó szenvedélytelenség vad szenvedélynek, a részrehajlatlanság kárörömnek, az önbecs és függetlenség érzete hajlonyó simaságnak, a hazáérti együtt láugolást kisszerű pártedeknek — engedett helyet.

Es mi okból? Félreértésből.

A ház megválasztott rendes elnöke, — beköszöntő beszédje után jelenté, hogy Kossuth pénzügyminister holnap (mint ma) a honvédelmet illető javaslatát bemutatni kívánja.

Ezen jelentésre Nyári indítványozá, hogy előbb a válaszfelirat tárgyalassék; s folytak a vitakozások pro és contra. Nyári mellett szólott a többek közt Madarász József is, ki az illyr lázadásról, s az e körül tett intézkedésekről szólván, beszédjében következő szavakat mondá: ugy inket a mult országgyűlés óta nagyobb részint ármány kezelte.

Es e beszéd s e szavak senkit nem botránkozttatának, a ház vette azokat mint értve valának, azokra nézve, kik ügyeink körül az alsó tartományokban csakugyan ármányosan sáfárkodának.

Es mi történi.

A szónok leül egész csendben s a ház a következőkre figyelve, beszédjét el is feleli, midőn Kossuth a terembe lép, s szünni nem akaró éljenzések közt helyére ülve, innen nem sokára a szószerre lép, és szól előbb lassu megtörött hangon, később az ingerültség és szenvedély mindenfőte — megvető — kicsinlő — parancsoló — lenéző stb. színezetével, körülbelől következőleg:

„Uraim! egészségemnek gyengesége nem engedé, hogy a részemről e tárgyban nem várt vitatás eleitől óta itt lehettem volna, azért bocsánatot kérek, ha némellyeket sőt kedvetlenekeket fogok előhozni. Felszólítottam az elnököt, hogy a háztól engedelmet kérjen azon ügynek előhozatalására nézve, melly tulajdonképen egyedül ok volt, hogy a miniszterium a nemzet képviselőit egybehívta; s most egy értesítetném, hogy indítványom félre tétetni javaslatotott akkora, mi-

dön a válaszfelirat nyílt házban megszavaztatott. Azt hallottam, hogy volt egy követ, ki azt mondta, hogy „honunk ügyeit a mult országgyűlés óta nagy részint armány kerülte; én a felelőségtől sem isten, sem ördög előtt nem irtódom; én tartozom ezzel a honnak, de illy vádakat túrni nem fogok; felszólítom azért a követséget szavai bebizonyítására, mellyeket ha be nem bizonyít, én őt az ország békéje felháborítójának (?) nevezem. Olly időket élünk, midőn parányiságokkal bibelődni nem kell, de vádakat nyomni valakire tetszés szerint, ezt nem tűhetjük. Isten őrizzen a dictatortól, én mint azzá lenni nem akarok, ugy azt túrni sem fogom. Ezekből láthatják a nemzet képviselői, hogy férfakkal van dolguk, kik becsületekkel játszani nem engednek stb.“ és tovább.

„Utolsó analysisben is a számolásnak meg kell történni, azért a válaszfelirat előleges felvételének nem is szeretek ellene mondani, nehogy a csatateret láttassam keresni, mert az való, hogy a tériől sok függ, de nekem a térre szükségem nincsen; de mind e mellett is kívánom, hogy javaslatom vétessék fel, előlegesen mielőtt bármibe kezdenék.

Igy szólott Kossuth

És szólott haraggal.

És szólott, mert becsületérzetéből egy bizonyos párt rancuné-jének felhasználhatott.

Mindjárt kimagyaráztuk megunkat.

Eddig irtuk cikkünket, midőn ülésbe kellett mennünk, most ismét előtűnt a lap s az elkezdett folytatni, bevégezni kellene, mi ezt nem tesszük. Hogy miért nem tesszük, arról lélekállapotnak szól, mellyet holnapi soraink tolmácsolandának. — Csernátóni.

Nyílt levél, Mészáros Lázár hadügyministerhez. Minister ur!

Magyarhon, a szabadság és temploma, mellynek falai kő, s mély helyett, őseink csontjai s drága véreből építették, s mellynek épsége és sérteletlensége felett annyi viharos századokon keresztül vesztaszűzekkel a szabadság hősei örködtenek; most az általános szabadság bajnalmán kívül belől farizeusok, képmutatók és árulók által vételet körül.

Ehangzottak a varázsigeik „a haza veszélyben van“ mellyek kimondása által Róma meg volt mentve, s szabadságunk őreinél fájdalom! lelkesedés helyett ellenszenvet gerjesztének.

Az isteni gondviselésnek határai vannak, s a nemzetek hanyagságát, s bűneit rettenetesen bosszulja meg a mindenható, ezt látjuk a történet könyvében...

Nemzeti életünk s szabadságunk felett perczek hatalma zsarnokoskodik, s a jelen-ujja önfentartásra mutogat...

Önök jutott azon szép feladat, Magyarhon fegyveres ereje, s őrei felett szemlét tartani, s rendelkezni. —

Csak nem embererőt meghaladó feladat, kivált most midőn a haza lázas állapotában minden érdek, rend, jog és törvény ellenes térre lépett.

Hazafini kötelessége tehát mindenkinek ötet ha mással nem teheti, legalább szerény tanácsával gyámolítani.

Nem kétlelem, ösmeretes ön előtt a magyaror-

szági hadsereg nevében az Oroszországban fekvő hadsereghez a legközelebbi Allgemeine Zeitungban megjelent cikk, mellynél ellenesebbet ellenőnkiről sem várhattunk.

E cikkben az mondatik: „irigylendő az olaszok ellen harczoló austriai sereg sorsa“...

Néhány szó, és mégis olly sok harczosaink jellemét egész meztelenségében tünteti fel.

Hát becsesebbnek tartják a cikkírók egy szabadságért küzdő s lángoló nemzet ellen, s az abszolutismus és rabság érdekében harczolni? — mint egy szabad nemzetet Magyarhonban árulók, rablók és pártutók ellen (kik soha legkisebb szabad elveket ki nem fejtették, s kiknek tendenciái az orosz szellemmel rokonok) védeni?

A fegyver lovagok kezében, jog, ártatlanság és szabadság biztosítóka, s ki fegyverét erre nem használja, rabló, gyilkos, és hazáruló.

Hát még sem tud az osztrák hadsereg az abszolutismus és rabság szelleméből kiábrándulni? s nem tudja azt, hogy a szabadság s jog ellen emelt fegyver porba hullt!

Akarom hinni, hogy azon gyalázatos cikk egyesek műve, mert én az osztrák hadseregből a lovagiasság és becsületérzetet annyira kihalltnak nem képzelhetem.

Minister ur! a bekövetkezett események sürgetőleg kívánják azt, hogy fegyveres erőnkkel tisztában legyünk.

E végre csekély nézetem szerint hathatósabb eszköz nem lehet, mintha ön haladéktalanul egy proclamatiót intézend az egész hadsereghez, mellyben kit kit becsületére felszólít, hogy ha a magyar érdekek mellett feltétlenül harczolni nem akar, tüstént távozzék el.

Mert jól tudja azt ön, hogy az árulókkal teljes sereg, harcz nélkül is meg van verve.

Az ekkép megtisztelt hadseregben addig is bízhatunk, míg a tiszta magyar haderő létesíthetjük, azon haderő, mellyel majd a világon átgázolhatunk.

Várady Antal.

Azon aláírásokat, mellyek személyemet illetőleg a lapok egyik számában foglaltaknak, annyival inkább valótlannak állítom, minthogy a nyomdában egy ideigvaló jelenlétem a szerkesztővel privát értekezésem alapult, s Csernátóni azokat, minthogy ő jelen nem volt, sem vele legkisebb érintkezésbe sem voltam, s csak balértesítés nyomán írhatta, s így azoknak visszahívására felszólítom.

Pesten jul. 8. 1848.

Kendelényi Károly.

Kendelényi Károly ur felszólítására kinyilatkoztatom, hogy nyomdában jelenlétem alkalmával magam távol levén, az rottak valótlán balértesülés következtetésének tulajdoníthatók.

Csernátóni.

Szerkesztő a táblabíró emberekről, ha úgy akarja.

Áldott legyen a magyarok istene, hogy nem csinált belőlem táblabírót.

Hej, mert keserű a táblabíró élete drága szerkesztő, mióta nem kell a politikájok.

Kézzelfoghatólag apad a tekintélyes domborúság, mellyet elől viselnek a táblabírok. Egyszer csak azt veszi észre a táblabíró, hogy minden ruhájából egy egy ávozkerti eszűtővel magyreményű unokájának, — hogy keresu lesz mint dámvad.

Izossyú gondolat: Táblabíró és kárcaú mint dámvad! Hová lesz a táblabíró auktoritás. Nyom nélkül tűnik el a táblabíró attitűdől, még gőze sem lesz látható, valamintőségese a gyómánt, melly jel nélkül oszlik el a lebegőben iszó tűz felett. —

Erős csatot a nadrágszíjakra táblabíró nép, nem kell erőszteni az auktoritást.

Elbucsúzott az ápitus. Szomoruan tátog az ajtó szögletben a koromp jótudója. Kihalt a tűz a pipa kebeléből, melly ezelőtt veszte szűzi ápolásnak örült.

Elbámul az avatatlan ösmerős szobába lépven. — Nem hangzik a hatalmas terokból, hogy „isten hozta őcsém uramat erre erre“ mi, ezelőtt vezérhang volt a dühnyüst oszlopok labirintájában.

Siri csönd urakodik.

Lecsüggő fejjel, szomoruan bő slafrokba burkolva mélyedez szelle széke egyik szögében a megfogyatkozott táblabíró méltóság. Nincs ki sirassa, nincs ki vigasztalja szegényt.

Érintetlenül áll a jóhitelű pintos a kerék asztalkán. Hol van a kártya, hol a tárklitábla? Nincsenek. Paszta a lak, kihalt az örömlárma, melly eddig olly lelkesítőleg hangzott belőle.

Ajkai mozognak. Átkot morog csikorgó fog közül. Reszkelő kezekkel egy lapot gyur ki öltönye rejtékéből. Szikrázó merev szemei tárgyat keresnek hoszúhűtésre.

Oh szerkesztő. Ön nem tudja, mi a táblabírókin, ha illyet még nem látott.

Ha azt látta volna, a mit én láttam, hát megessett volna a szive rajta, s tüstént felhagyva táblabíróifaló politikájával.

Ha más táblabírája is ollyan érzékeny táblabíró, mint a millyen gyöngeszívű az én táblabíróim, akkor lassankint eltűnik a föld színéről ezen emberfaj, és csak a régi akták fognak bizonyosságot tehetni egykori létük felül.

Annyit mondhatok önnek szerkesztő, hogy lapja pattantysága igen nagy pusztítást visz véghez a táblabíró seregben.

A ki akar emléket belőle, hát még most lehet lepingáltatni, de minél előbb, mert aztán már nem lesz.

A hogy felshred a táblabíró ijeszítő álmaiból, hát első gondja a marczíus. Reszkető nyitja fel borékját. És hálát ad istenének, hogy még nincs emlékezés róla.

Egynehány ebéddel tartozom önnek szerkesztő. Mert a mióta gyanítani kezdik, hogy én is marczíus lehetek, hát azóta gyakran ülök táblabíró táblánál. Nem hinné az ember millyen szives lehet egy táblabíró ha akor.

Furcsa is az. A régi időkben, ha valamelyiknek nevét kinyomatta egy hízogó, hát egész komolysággal és mély indignációval pedig alig fért bőrében — azt mondta a táblabíró. „Az ember titokban sem tehet szive sugallata szerint, mindjárt kiteszik az újságban“!

Hja, tempora mutantur!

Szerkeztő az ön lapja többet nyom a táblabíró lelkén, mint akármely fiscalis actió. Annyira meg is szoktuk volt már azt a közönséges actiót hogy az ember kutyába sem vette.

Most, kinek tettei a marciusban megénekeltek, lemond a világ örömeiről, és zsákba buvik. —

Éljen tehát mindenki úgy, hogy ne legyen érdemes a megéneklésre, hogy ne akadjon troubadourja. — Szerkeztő, máskor is ha úgy tesszik. —

Anti.

HIRDETÉSEK.

Megjelent röpiratok!

A falusi notárius és jobbágy polgártársak.

A földesur és szolgabíró.

A zsidó és követ.

Kaphatók Pesten Müller Adolf és Gyula, Emich Gusztáv és Magyar Mihál könyvkereskedő polgártársaknál és Budán a hidfoknál lévő könyvkereskedésben.

Szivarok.

Legjobb minőségű fumei, bel és külföldi jutányos szivarok a „Fiume városához“ címzett dohánykereskedésben kaphatók. — Lipótváros, 3 koronancza, Kernféle házában 102 sz.

Elveszett!

Egy ezüstbe foglalt szemüveg f. é. július 8. délelőtti 10—11 órák között a Kunevalder házig; a becsületes megtaláló kéretik azt 2 p. ftnyi jutalom mellett, a megyeháznál a kapitányi hivatalban átadni.

Eggenberger és Emich

könyvkereskedésben kapható.

A Nagy Somló hegyről, Vásárról Somló Vársárhelyről; heyzeti, történeti, természet, gazdasági s költészeti tekintetben. Cseresnyés Sándor Veszprém megye első tisztii főorvosa által.

Egy könyomattal ára 40 p. kr.

Löllbach K. F.

nagyhidutzai boltjában 674. sz. alatt, és a tudakozó hivatalban ismét egy új küldemény érkezett, azon méltán megkedvelt fogpórból, melytől a fogak gyorsan megtisztulnak, szép fehérre esznek, sőt a fogfájás, és a szájbüze is elenyésznek. Ugyan ott lelhető dr. Wilmzen jeles szepölő-irtó, és legbiztosabb tyukszem és fagycsomót oszlató szer.

Magyar Mihál
könyvkereskedésben kapható:

Tájékozás.

átalakulási

érdekeink körül.

írta

Ótevényi.

Ára 30 pkr.

Krámer és Deutsch

férfi ruha-készítők nagyhid-utcai Fáy házában, ajánlják a t. cz. közönségnek jól felszerelt férfi ruha-tárkat a lehető legjutányosb áron. — Ugyanott nemzetőri diszruhák is a leggyorsabban készíttetnek.

Nemzeti Köz-becsület Véd-paizsa

1847 és 1848. évi törvények lelkéből.
tárgya:

a Magyarország pénzügye

írta

Hegedüs Zsigmond

Ára 10 p. kr.

Kapható Pesten minden könyvárusnál.

Kilián s társánál Pesten

a váci utcában Parhfrieder házában, épen most jelent meg és minden hiteles könyvárusnál kapható:

A

Pecsovicsook

utolsó fortély.

8-rét füzve 20 kr. pp.

Magyar kö-zépp-vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik Majus 20-tól Augusztus végeig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat	reggeli 6 órak.
„ „	tehervonat délben 11 ó. 45 p.
„ „	személyvonat délután 2 óra.
Szolnokból Pestre.	Tehervonat reggeli 3 óra 45 percz.
„ „	Személyvonat reggeli 6 óra 25 perczkor.
„ „	Személyvonat délután 2 óra 15 perczkor.
Pestről Vác felé	reggel 6 óra 30 percz.
„ „	délután 2 óra 30 „
„ „	„ 5 „ 30 „
Váczról Pést felé	reggel 8 órakor
„ „	délután 4 „
„ „	„ 7 „

A magyar középponti vasut igazgatósága által.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunevalder házában). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.

Felelős szerkeztő Pálfi Albert. — Nyomatja és kiadja Lukács László Országut, Kunevalder ház.